

[Handelsministeren.]

til det, jeg allerede har sagt om Tingene, og det maa det ærede Medlem lade sig nøje med.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen har Ordet for en kort Bemærkning.

Hans Nielsen: Der er blevet protesteret imod, at den Lov, der her er Tale om, skulde være en Klasselov. Jeg vil dertil sige, at det forekommer mig, at den omtalte Sag fra Horsens med Procedure og Domsafsigtelse til fulde godtgør, at det er en Klasselov. Under Proceduren udtalte Gaardejerens Forsvarer i Retten, at der overhovedet ikke kunde være Tale om at anvende denne Tugthuslov, eftersom den kun var møntet paa økonomisk Forfølgelse fra Organisationer mod arbejdsvillige under Strejker og Lockouter, Loven kan ikke ramme paa anden Maade, og det har heller ikke været Meningen. Denne Udtalelse fra Sagføreren er jo paa en Maade anerkendt af Dommeren ved Domsafsigtelsen og er fremdeles ogsaa i Overensstemmelse med den Udtalelse, som daværende Justitsminister Rytter fremsatte her i Tinget, vistnok ved Lovforslagets tredie Behandling, hvor vi havde een Forklaring fra det ærede Medlem Hr. Hendriksen, een fra det daværende Medlem Hr. Knud Kristensen og en tredie fra det ærede Medlem Hr. Axel Dam, idet disse Medlemmer var indbyrdes uenige om Lovens Rækkevidde. Overfor dem opstillede daværende Justitsminister Rytter den Opfattelse, at der, for at Loven kunde bringes i Anvendelse, skulde være en Flerhed overfor den enkelte. Det vil altsaa sige, at den personlige Frihed aldrig vil kunne værges, naar det er en Gaardejer, der forfølger en Arbejder, for Gaardejeren bliver kun en Enkeltmand til at foretage Forfølgelsen. Først naar man organiserer Forfølgelsen, naar denne Gaardejer forener sig med andre for at forfølge en Mand, vil Loven kunne bringes i Anvendelse. Men naar det er Tilfældet, er det ganske aabenlyst, at denne Lov er og bliver en Klasselov.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Slebsager har Ordet for en kort Bemærkning.

Slebsager: Den højtærede Minister mente at komme udenom Besvarelsen af mine Spørgsmaal ved at stille et Spørgsmaal til mig; men det Spørgsmaal, Ministeren stillede, har jeg for mit Vedkommende besvaret i min første Tale, hvor jeg talte

om det, den højtærede Minister her pegede paa, og jeg udtalte mig paa følgende Maade: at man herved ikke alene tog Sigte paa den juridiske Side af Sagen, men paa det, der allerede i Forvejen gennem den bestaaende Lovgivning er stemplet som uberettiget, og ogsaa paa, hvad der efter den almindelige Retsopfattelse maa siges at være uberettiget uden Hensyn til, om det paagældende Forhold i Lovgivningen er kendt ugyldigt eller ulovligt. Det er selvfølgelig og maa selvfølgelig være Domstolens Skøn, der bliver afgørende med Hensyn til, om det er uberettiget eller ikke, i dette som i mange andre Forhold indenfor vort Retsvæsen.

Jeg har altsaa svaret paa det, den højtærede Minister spurgte mig om, men Ministeren skylder mig Svar paa de to Spørgsmaal, jeg har stillet til ham. Jeg har stillet mine Spørgsmaal saa klart og saa lige ud, at de kan besvares med ja eller nej, men Ministeren har hverken svaret paa det ene eller det andet. Det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen har end ikke gjort Forsøg paa at give noget Svar.

Handelsministeren (Hauge): Jeg hørte jo nok, at det ærede Medlem Hr. Slebsager gjorde et Forsøg paa at give en Fortolkning af Lovens §§ 1 og 3, og det er ogsaa et meget interessant Tillæg, det ærede Medlem Hr. Slebsager er kommet med.

Det ærede Medlem sagde til mit Spørgsmaal om, hvad Ordet „uberettiget“ skal betyde: det har jeg forklaret, det skal betyde, for det første at det er strafbart, som allerede er strafbart i Henhold til gældende Lov eller Retsafgørelser. Det, som allerede er strafbart i Henhold til gældende Lov og ifølge faldne Domsafgørelser, behøver man nu ikke at give særlig Lov for. Man kan gaa ud fra som givet, at hvad Højesteret een Gang har erklæret for strafbart, bliver ikke om et halvt eller et helt Aar anerkendt som tilladt ved nogen Ret, saa den første Begrundelse er ganske overflødig, den kan vi helt se bort fra.

Saa siger det ærede Medlem, at endvidere skal det være strafbart, som „maa siges at være uberettiget“. Jeg maa tilstaa, at det er en helt ny Forklaring, det ærede Medlem Hr. Slebsager her giver, og jeg tror ikke, at hverken Byretten eller Landsretten eller Højesteret vil være særlig vejledet ved det ærede Medlem Hr. Slebsagers Ord for; at de skal forstaa Loven saaledes, at de skal erkende det for strafbart, som man i al Almindelighed maa sige er uberettiget. Det beror ganske paa, hvem det er, der siger